

Algimantas Zolubas. Vietoj pamokslėlio lietuvių kalbos „reformatoriams“

Rašytojas, žurnalistas, publicistas Vytautas Alantas 1987 metais parašė knygą „Tauta istorijos vingiais“. Knyga 1990 metais buvo išleista Čikagoje, o jos fotografuotas leidinys – 1992-aisiais Vilniuje. Knygos skyrelyje „Prieš prakalbant“ autorius prisipažįsta: „Knygą rašiau nežinau kiek metų. Kartais pagalvoju tarsi būčiau rašęs visą gyvenimą ... Sunku nusakyti, kada tautos ideologijos dalykai prasideda ir kada baigiasi. Tauta yra gyvas, nuolat pirmyn žengiantis organizmas, tad ir savaime peršasi išvada, kad tautą reikia nuolat kurti“. Iš tikrųjų knyga parašyta patrauklia ir žodinga kalba, yra tautinės ideologijos vadovėlis, ji greta Katekizmo, etikos pagrindų bei Konstitucijos turėtų būti nagrinėjama mokyklose. Iš skyriaus „Pasisakymai“, kuriuos autorius palygino su savo ilgo gyvenimo ir didelės patirties konspektine apžvalga:

Jokia kita tauta nedavė savo kaimynams tiek savo kraujo ir smegenų, kaip lietuvių tauta.

Valstybėje gali būti daug įvairių konfesijų, bet tautos vienijantį branduolį sudaro lietuvybė.

Tauta be savo kalbos ir kultūros pasmerkta išgaišti.

Tauta atskleidžia ir išryškina savo asmenybę didvyrių žygiais ir kūrybiniais darbais ir kalba į pasaulį savo talentų lūpomis.

Tautos paskirtis – surasti savo teisingą tautinį kelią amžių vingiuose.

Tauta, paklydusi savo istorijos vingiuose, ima orientuotis pagal svetimas gaires.

Tikras patriotas bus ne tas tautietis, kuris garsiai trimituoja per tautos šventes, bet tas, kuris įmūrija patvarią plytą į tėvynės pastatą.

Kada užtvėnsime lietuviško kraujo srovę, tekančią į svetimus baseinus ir sukančią svetimas girkas, kada atgręšim srovę į save?

Mylėk teisybę, bet pirmų pirmiausia mylėk savo tautos teisybę.

Lietuvybės drungnumas – pakelė į tautinį susinaikinimą.

Lietuvis neatlaiko „svetimo klimato“, nors savybėje jo narsybė neginčijama.

Lietuviška šeima – lietuviybės negęstantis židinys, arba su lietuvybe atsisveikinimo kryžkelė .

Nulietuvėjimas – tautinė savižudybė ir traša svetimiams dirvonams.

Lietuvis nenusileis lietuviui, bet greit kapituliuoja prieš kitatautį. Ar tai įsisenėjusi iš baudžios laikų atlieka, ar tautinio subrendimo stoka, ar imlių svetimybų pamėgimas, ar viskas kartu?

Lietuvį tyko per daug pagundų ir pavojų tapti tautos atskalūnu: mums verkiant reikia lietuviybės apaštalų.

Tautos išdavimas – didžiausias dievų keršto šaukiantis nusikaltimas.

Nėra ko brautis į svetimą sąžinę ir šnipinėti, kas kokiam dievui žibina žvakutę: svarbiausia, kad ten skaisčiai liepsnotų lietuviybės liepsna.

Kova dėl lietuviybės yra yrimasis prieš milžinišką srovę.

Niekad neužmirškime kelių, vedančių į gimtosios kalbos lopšį!

Vargu ar rasime kitą tautą, kuri būtų parodžiusi tiek heroizmo kovodama už savo laisvę kaip lietuviai, bet kodėl jos žiedai taip greit nuvysta, patekę į svetimą dirvą?

Mes didžiojamės esą narsios tautos palikuonys ir žvanginame kardais su savo broliais lietuviais, kartais pamiršdami net ir tikruosius savo priešus.

Lietuviybė, neturinti šaknų istorijoje, yra kasdienybės paviršiumi plūduriuojantis laivas, kurį vėjai blaško kaip nori, jau nekalbant apie audras.

Tautos istorija kaip didysis epas, kuris gal turi pradžia, bet neturi pabaigos.

Lietuvio tautybės atgimimas dar nėra baigtas.

Sekantis XXI amžius bus lietuvių tautybės galutinio subrendimo amžius.

Lietuvis apčiuops lietuviybės šaknis, kurios jį sieja su tautos senais mistiniais paversmiais.

Kiekvienas iš cituotų pasisakymų vertas gilesnio nagrinėjimo ir apmąstymo. Jie – tautinės ideologijos akcentai ir kelrodžiai ženklai.